

történetkutatókat). A pályázók mindig kérdezhetek, és a lehetőségekhez mérten kaptak szakmai segítséget a meghirdetőktől. Ma már elmondhatjuk, hogy a pályázatok megfelelnek a tudományos kritériumoknak. Már csak elvétve akad pályamunka, aminek a végén nincs irodalom, vagy forrásjegyzék, illetve jegyzet. A legjobb munkák a történeti múzeumok adattárában megtalálhatók, és a kutatók rendelkezésére állnak. Hivatásos vagy amatőr kutató, mindegy. Valljuk be – akik tudjuk –, jó érzés lábjegyzetté válni.

Bár összesített statisztikával nem rendelkezünk, de egy-egy pályázatra átlagban 200–250 pályamű érkezik be. A Néprajzi Múzeum és a Magyar Nemzeti Múzeumon kívül meg kell még említenünk az 1980-as évektől pályázattal rendelkező Országos Pedagógiai Könyvtár és Múzeumot, amely az iskola és az oktatás történetkutatóit hívta versenyre. Kívánatos volna az irodalmi és képzőművészeti múzeumok által kiírt pályázati rendszer elindítása, illetve folyamatossá tétele is. Jó néhányan ilyen munka is érkezik hozzánk, amit azonban – történeti múzeum lévén – érdemben nem igazán tudunk szakmailag értékelni, s mivel a kiírásban nem szerepel irodalmi téma – az esetek többségében – kénytelenek vagyunk kizárni a pályázatból.

Napjainkban a történeti pályázat rendszerében a legnagyobb gondot a pályadíjak összegének a biztosítása okozza, bár a Magyar Nemzeti Múzeum és a Honismereti Szövetség igyekezik, hogy ez az összeg a rendelkezésünkre álljon. Mi tudjuk, hogy ezek a pályadíjak közel sem fedezik a kiadás költségeit, ezért kérjük, hogy elsősorban erkölcsi erőt próbáljanak ebből méríteni. Másik gondunk még, hogy az 1990-es évek eleje óta a megyei múzeumok nem teljes számban vesznek részt ebben a pályáztatásban, mint ahogy ez korábban volt. Legtöbbször pénzhiányra hivatkoznak, de néhányan még erre sem, csak nem csinálják. Jobb esetben begyűjtik a mi általunk kiírt pályázatra érkező dolgozatokat, de nem bírálják el azokat (csak leemelik az egyik példányt, akadályozva a mi lektoraink munkáját). Pedig számunkra nagy segítség volna az előzsűrizés, realisabb lenne a pályázatok megítélése, hisz a helyi viszonyokat ők jobban ismerik.

A most már több évtizedre visszatekintő történeti pályázat sok fiatal és kevésbé fiatal volt be a kutató és alkotó munkába. Vannak, s váltak közülük jó néhányan mára hivatásos, elismert kutatókká is. Az ő helytörténeti aprómunkáikból, a történelem mozaikkövecskéiből és a történelemtudomány hivatásos művelőinek munkáiból áll össze egyre részletesebben, egyre színebben az egész nemzet története. Továbbra is várjuk a nagy áldozattal és szeretettel megírt munkáikat.

Halmiiné Bartó Anna

Gondolatok a könyvtárak helyismereti tevékenységéről

Két kérdést kell megvizsgálnunk: miért van szükség a könyvtárak helyismereti gyűjteményeire, és mi a jelentősége a helyismereti tevékenységnek? Nehéz erre tömören válaszolni, ezúttal csak egy-két összetevőre utalhatunk.

Elgondolkoztató, hogy a helyi információk, jelenségek iránti érdeklődés az utóbbi évtizedekben jelentékeny mértékben megnőtt és napjainkban egyre intenzívebbé válik. A nemzetközi és a hazai tapasztalat, a tömegtájékoztató és a mindennapi kommunikáció egyaránt ezt tanúsítja; a közművelődési könyvtárakban pedig az ún. referens kérdések tekintélyes hányada, – a különböző felmérések és becslések szerint kb. egyharmada – helyismereti jellegű. Mindennek eredendő oka, forrása alighanem a társadalmi élet földrajzi tagolódása, az emberek szoros kötődése szűkebb környezetükhöz, a szülőföldhöz, a lakó- és munkahelyhez. Ki-ki erről rendelkezik, vagy szeretne rendelkezni a legtöbb ismerettel, ehhez kapcsolódik érzelmileg-értelmileg is a legerősebben. Költőien fejezte ki ezt Csokonai Vitéz Mihály: „Minden föld ugyan hazája / A jó embernek: való! / De mégis születte tája / Mindennél előbb való.” A lokális információk, az őket hordozó dokumentumok jelen vannak a könyvtárakban is, gyűjtésük, kezelésük, feltárásuk, hozzáférhetővé tételük stb. adja a helyismereti munka tartalmát, lényegét. Ma már

közhelynek számít, de mondandónk szempontjából most is célszerű megemlíteni, hogy a helyismereti információk köre a tartalmat tekintve átfogó, komplex: sem kronológiai, sem tematikai határai nincsenek. Ide tartozik az ún. személyiségek és a helyi testületek (tájan értelmezve e kategóriát) információ- és dokumentumanyaga is. A helyi kötődés információinak, dokumentumainak számbavétele, összegyűjtése mindenképpen az adott település vagy megye könyvtárainak a feladata.

A helyi – könyvtári szakterminológiával: helyismereti – információk társadalmi szerepe sokrétű; három funkció azonban okvetlenül kiemelendő.

Rendkívül fontos, de bizonyos szempontból a legfontosabb az a hatás, amely az adott helyhez való érzelmi-értelmi kötődést erősíti. A helyismereti gyűjteményekben rejtőző értékek közvetítése a községre, városra stb. vonatkozó ismeretek befogadásával, értelmezésével elvezet a lokálpatriotizmus érzésének és tudatának kialakulásához, elmélyítéséhez. A mikrokörnyezet és az emberek közötti emocionális kapocs aztán hozzájárulhat a makrokörnyezethez fűződő érzések kedvező irányú formálódásához, kiindulópontja lehet az egyik legnemesebb érzelem, a hazaszeretet és az ettől elválaszthatatlan magatartás, a hazafiság létrejöttének. Úgy, ahogy azt Eötvös József máig érvényes módon írta: „Az egész hazát csak eszmében foghatjuk fel, s így azon szeretet, mellyel az egyes falujához vagy környékéhez ragaszkodik, tulajdonképp azon kapocs, mely őt a hazához köti.” A lokális, az országos és az egyetemes információk tudati összekapcsolása pedig elősegítheti, hogy kiben-kiben kialakuljon az egész emberi kultúra szeretete, tisztelete, az emberiség sorsának átérzése.

A helyi információk feltárása, közzététele, rendelkezésre bocsátása stb. előmozdítja az adott hely, a megye, a város, a község, a kerület stb. *közéleti-politikai problémáinak* és egyéb, gazdasági, környezetvédelmi, településrendezési, műemléki, közművelődési, oktatási stb. *feladatainak megoldását*.

A könyvtárakban őrzött, dokumentumokban rögzült lokális információk nélkülözhetetlen forrásai a *helytörténeti kutatásnak*. Egy sajátos, lépten-nyomon észlelhető paradoxonnal állunk szemben: a jelenben keletkezett és a könyvtárakba kerülő könyvek, periodikumok, képek, hangzó anyagok stb. elvileg és sokszor gyakorlatilag is már megszületésük pillanatában a múlt emlékeivé, más megközelítésben a történeti érdeklődés, kutatás forrásaivá vagy tárgyai-vá válnak. A gyűjtemények segítik a jelenre figyelő regionális vizsgálódásokat, egyebek között a néprajzi, szociológiai, ökológiai, településföldrajzi kutatásokat is. A tudományos munka publikációs termékei, az új kutatási eredmények is jórészt a helyismereti tevékenység révén kerülnek a felhasználókhoz, az érdeklődő közönséghez. Mivel a helyismereti információk és dokumentumok zöme forrásértékű, ezenkívül gyűjtésük, feldolgozásuk és közreadásuk szorosán kötődik egy adott helyhez és ennél fogva máshol nem végezhető, e tevékenység számos eleme tudományos jelleget ad a könyvtáraknak. Ez olvasható az IFLA, a Könyvtárosegyesületek Nemzetközi Szövetsége 1985-ös irányelveiben is: „Minden közművelődési könyvtár egyben tudományos könyvtár és információs központ is a saját székhelyére vonatkozó témákban.” Éppen ezért semmiképpen sem fogadható el az a még manapság is felbukkanó minősítés, amely a könyvtárak helyismereti gyűjteményeit a provincializmus megnyilvánulásának tartja és a „helyi” jelzőt pejoratív értelemben használja. A helyi információk vagy pontosabban: egy adott helyhez kötődő, lokális információk jelentékeny hányada ugyanis túlnő a település, a megye határain. Sokszor a lokális és az országos érdekű adatok, illetve az őket hordozó dokumentumok nem is igen különíthetők el. Az esetek túlnyomó többségében voltaképpen a nézőpont, a mindenkori vizsgálódási irány függvénye, hogy egy-egy adat, dokumentum országos-e vagy helyi, pl. az egri vár 1552-es ostroma, Madách Imre élete, 1848. március 15. pesti eseményei, a fénykorában lévő nádudvari termelőszövetkezet, egy országos terjesztésű városi folyóirat, egy nemzetközileg ismert helyi kórus vagy zenész hanglemeze. Vagyis a „helyi” jelző a könyvtári gyakorlatban nem minősítő, hanem az információ, a dokumentum lokális kötődésére utal. Ma már széles körben elfogadott nézet az is, hogy az ország története, néprajza, gazdasága, kultúrája stb. nem kis részben helyi jelenségekből, folyamatokból tevődik össze. Ezért a tudományos kutatás és a politikai-közigazgatási irányítás nem nélkülözheti a helyi információkat, az ún. mikrostruktúrák vizsgálatát, elemzését. A könyvtárak pedig sokat segítenek ezek összegyűjtésében, felszínre hozatalában, olykor még közzétételeiben is. Mindezek alapján nyugodt lélekkel állítható, hogy a helyismereti gyűjtő, feltáró és tájékoztató munka nem csu-

pán az adott megye, város, község stb. érdeke, hanem egyik feltétele a hazai történelem, a magyarországi fejlődés pontos, megbízható tanulmányozásának, megismerésének. Másként megfogalmazva: társadalmilag hasznos, az ország, a nemzet előrehaladását segítő szolgáltatás, *szolgálat*.

Mindezek a felismerések nem új keletűek, de nem is régiek. Izgalmas kérdés lenne tehát: hogyan is formálódott a hazai helyismereti gyűjtés, hogyan jutottunk el napjainkig? Feltételek módját használtam, mert a magyarországi helyismereti tevékenység története részleteiben még feltáratlan. (Mellesleg szólva: szép feladat lenne ez a könyvtár szakos nappali és levelező hallgatóknak szakdolgozati témaként.) A főbb szakaszok és a kiemelkedő állomások azonban ismertek, itt is felvázolhatók.

A hazai könyvtárakban a tudatos helyismereti gyűjtés a múlt század utolsó harmadában kezdődött. A tízes évek elején a Fővárosi Könyvtárban a kiváló könyvtárelméleti gondolkodó és gyakorlati szakember, Szabó Ervin már külön osztályt szervezett e célra, a ma is mintaadóan működő Budapest Gyűjteményt. Néhány vidéki városi és gimnáziumi könyvtárban a két világháború között szintén figyelemre méltó gyűjtőmunka folyt. A döntő változás az ötvenes években és a hatvanas évek első felében következett be. Előbb a tudományegyetemek könyvtárai az ún. tájkönyvtári funkció keretében, majd a megyei könyvtárak jogszabályi előírásoknak, kötelezettségeknek eleget téve foglalkoztak e feladattal. Néhány lelkes könyvtáros jóvoltából egy-két városi, sőt nagyközségi intézmény is igyekezett beszerezni a településre vonatkozó irodalmat. A helyismereti tevékenység kibontakozásához számottevő mértékben hozzájárult a honismereti mozgalom újraéledése és gyors ütemű kiszélesedése; némileg leegyszerűsítve mondhatnánk úgy is: leginkább a honismereti aktivisták, szakkörök stb. közvetítették a könyvtárak felé a mindig inspiráló közönségigényt. Motiváló tényező volt a helytörténetírás megélénkülése is. A megyei könyvtárak gyűjteményeinek megszilárdulását elsősorban a helyi kötelezpéldányjog mozdította elő. Ekkor alakult ki az a fő elemeiben ma is létező szerkezet, ahol egy-egy megyében a helyismereti munka első számú bázisa a megyei könyvtár. A hetvenes évek elejétől központilag ösztönzött törekvés lett a városi és – amíg voltak – a járási, továbbá a függetlenített munkatársat alkalmazó nagyközségi könyvtárak helyismereti tevékenységének megszervezése, fejlesztése. Sikeres konferenciákat rendeztek, igényes módszertani kiadványok jelentek meg, folyamatossá vált a nemzetközi tapasztalatok átvétele stb. Ebben az évtizedben a közművelődési könyvtárakban sokrétű és többségében színvonalas helyismereti tevékenység bontakozott ki, szolgáltatásaik igen széles felhasználói kör igényeit elégítették ki. Felgyorsult a gyűjtemények bővülése, a feltárás rendszerének kiépítése, gyarapodott a helyi kiadványok száma, a korábbi idegenkedés, elszigetelődés után egyre több szó esett a közgyűjteményi együttműködésről. Közben felnőtt egy olyan könyvtárosgárda is, amelynek tagjai már nemcsak lelkesen, hanem hozzáértéssel is végezték ezt a munkát. Noha a nyolcvanas éveket e területen is a megtorpanás jellemezte, a könyvtárosok odaadó, áldozatos munkája nyomán az ún. szintentartás sikerült. Az átfogó politikai-gazdasági-társadalmi fordulatot követően, a kilencvenes években pedig a gazdasági megszorító intézkedések ellenére is előbbre tudtunk lépni: fokozódott a helyismereti tevékenység társadalmi elismertsége; e munkaág helyet kapott a felsőfokú könyvtárosképzésben; létrejött a helyismereti könyvtárosok szervezete; a feltárásban és a tájékoztatásban újfajta lehetőségeket kínált a számítógép. Kibővült a gyűjtőkör is: immár magától értetődő a hangfelvételek, a videokazetták és legfrissebben a digitális dokumentumok gyarapítása. A kistéleplések kivételével minden önkormányzati könyvtárban van valamiféle helyismereti gyűjtemény, amely bárki számára állampolgári joggal elérhető. Általánossá vált az a vélemény, mely szerint a könyvtárnak nemcsak az állományában meglévő, hanem az azon-kívül fellelhető helyismereti dokumentumokról, információkról is felvilágosítást kell nyújtani; ezzel magyarázható a cikk-katalógusok, a faktográfiai adattárak és újabban a szöveges adatbázisok terjedése. Mintha emelkedett volna a helyismereti jellegű rendezvények száma is. Némi, vélhetően átmeneti visszaesés után újra szorosabbá tehető az önkormányzati könyvtárak és a honismereti mozgalom viszonya; ezt jelzi a könyvtárosok gyakoribb és hatékonyabb részvétele a különféle vetélkedők, pályázatok előkészítésében és lebonyolításában. Az eddigi, vagyis a több mint száz esztendő erőfeszítései elismeréseként is felfogható, hogy a magyar jogalkotás történetében először a kulturális javak védelméről és a muzeális intézményekről, a nyilvános könyvtári ellátásról és a közművelődésről szóló, 1997-ben megszavazott CXL. törvény rendelkezett a helyismereti tevékenységről is, kimondva,

hogy a községi, városi és megyei könyvtár egyik alapfeladata: „helyismereti információkat és dokumentumokat gyűjt.”

E pozitív kicsengésű történeti visszapillantás után önkéntelenül vetődnek fel az újabb kérdések: hogyan tovább, mi lehet a fejlődés iránya, mit hozhat a közeljövő?

Mélyreható vizsgálódások hiányában nemigen szerencsés jóslatgni. Mindazonáltal megkockáztatható a feltevés: az eddigi eredmények ismeretében, azokra támaszkodva lehetőség látszik az előrelépésre. Úgy gondolom, három motíváló, előrevivő tényezőre mindenképpen érdemes odafigyelnünk. Az egyik a számítógép könyvtári alkalmazása, a másik a Nemzeti Alaptanterv bevezetése, a harmadik a köteleispéldány szolgáltatás új szabályozása.

A komputer, az informatika nagyszerű előnyöket kínál és ma még beláthatatlan távlatokat nyit e munkaágban is. A teljesség igénye nélkül soroljunk fel néhány dolgot. Megkönnyíti a gyarapítást: egyszerűbb lesz a forráshelyek felderítése és nyilvántartása; megbízhatóbbá válik a deziderátá, vagyis a hiányjegyzék vezetése; a digitalizálással eredetiben beszerezhetetlen dokumentumok kerülhetnek az állományba és így a olvasók kezébe (ráadásul az elektronikus információhordozóknak a helyigénye is összehasonlíthatatlanul kisebb). Bárhol megoldható a megyei vagy városi lelőhely-katalógus szerkesztése, telepítése. Megvalósítható olyan dokumentumféleségek egyedi bibliográfiai leírása, katalogizálása, amelyeknél – pl. az állóképeknél, az aprónyomatványoknál – korábban ezt csaknem kivihetetlennek tartották; akár többszázreszes helyi cikk-adatbázisok is építhetők. Bárki tapasztalhatta, aki látta, használta, hogy a komputer megfelelő programmal rendkívül megkönnyíti, felgyorsítja a visszakeresést. A szét-sugárzó tájékoztatás hatókörét is megnöveli a gép: egyrészt nálunk is csak idő kérdése, mikor kerülhetnek a könyvtári információk a családi otthonok termináljaira; másrészt máris valószínűnek tekinthető a hálózati összeköttetés a különböző könyvtárak, intézmények, települések, sőt országok között. Az országos és nemzetközi hálózatok révén a helyismereti tevékenység végképp kiemelkedhet az elszigeteltség állapotából, jobban érvényesülhet, nyilvánvalóbbá válhat a már említett országos jelentősége, hiszen a bárhol fellelhető, bárhol feltárt információk elvileg – és egyre inkább gyakorlatilag is – a nemzeti, sőt globális információáramlásba olvadnak, kapcsolódnak be. Valahol itt kell keresnünk, látnunk a még hiányzó megoldást a kistépülések információellátásában, közelebről a kistépülésekre vonatkozó lokális információk hozzáférhetővé tételében is. Külföldi példák igazolják, hogy – ha megfelelő anyagi, személyi és technikai feltételeket biztosítanak – a megyei könyvtárak képesek magukra vállalni azoknak a falvaknak, kisközségeknek a helyismereti információ- és dokumentum-ellátását, amelyek erre kis méretüknél fogva nem alkalmasak, illetve egyértelmű pazarlás lenne őket erre alkalmassá tenni. A számítógépes hálózat és a most szerveződő országos dokumentum-ellátási rendszer garanthatja az itt lakók számára is a dokumentumok és a helyi információk hozzáférését.

A Nemzeti Alaptanterv messzire visszanyúló történelmi, közelebről tanterv-történeti előzmények után a műveltségi területek oktatásának közös (másként: általános, tantárgyközi) követelményei között első helyen említi a *hon- és népismeret* információanyagát, mint a nemzeti önismeret, a hazaszeretet elmélyítésének, a nemzeti hagyományok ébrentartásának, a nemzeti azonosságtudat fejlesztésének nélkülözhetetlen eszközét. A NAT megkívánja a tanulóktól „az otthon, a lakóhely, a szülőföld, a haza és népei megismeréséhez, megbecsüléséhez, az ezekkel való azonosuláshoz” vezető ismeretek elsajátítását, a városi és falusi élet hagyományainak, jellegzetességeinek megismerését, továbbá elvárja, hogy az iskola „ösztonőzzön a szűkebb és tágabb környezet történelmi, kulturális és vallási emlékeinek, hagyományainak feltárására, ápolására.” Az egyes műveltségterületeknél konkrét elvárásokat is megfogalmaz és többször hangsúlyozza a tanulók öntevékenységének fontosságát. Bár a NAT némely tartalmi és szerkezeti megoldásai vitathatóak, aligha kétséges, hogy a honismeretrel szembeni előírásai helyesek, előremutatóak; remélhetőleg a jelzett módosítások ezeket nem vagy ha igen, kedvezően érintik majd. Ha az alaptanterv szóban forgó követelményei az iskolák mindennapi munkájában, helyi tanterveiben és az egyéni tanári programokban valóban érvényesülnek – illetve, hogy valóban érvényesülhessenek –, a könyvtárak segítségére fokozott szükség van. A tanterv valószínűleg arra készíti az iskolák fenntartóit, igazgatóit, könyvtárait, hogy az alapvető, a tanításban közvetlenül nélkülözhetetlen helyi irodalmat beszerezzék, megőrizték, a saját iskolájukra vonatkozó dokumentumokat meg természetesen gyűjtsék, tárják fel. Az önkormány-

zati könyvtáraktól pedig joggal várható el, hogy helyismereti állományukkal, katalógusaikkal, számítógépes adatbázisaikkal, rendezvényeikkel, tanórák tartásával stb. ezután is segítsek a pedagógusok ez irányú oktató-nevelő munkáját, a gyűjtésnél és a feltárásnál fordítsanak nagyobb figyelmet a NAT követelményeire. Tapasztalataikkal, bibliográfiáikkal, fénymásolatokkal, hangzó anyagok, videokazetták átmásolásával, esetleg fős példányaik és számítógépes adatbázisaik (vagy azok egy részének) átengedésével, továbbá közös feladatok vállalásával hozzájárulhatnak az iskolai könyvtárak helyismereti-honismereti munkájának megismerszódásához is.

Az ún. kulturális törvény egyik követő jogszabálya, a sajtótermékek kötelezpéldányainak szolgáltatásáról és hasznosításáról szóló 60/1998. számú kormányrendelet gondoskodott a helyismereti célú kötelezpéldányokról is. Részben megerősítette az eddigi gyakorlatot, részben kiegészítette a meglévő kötelezettségeket. A kormányrendelet értelmében bármely, az adott megyében előállított és nyilvánosságra szánt dokumentumból a megyei könyvtárat, Budapesten pedig – és ez új – a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárat egy kötelezpéldány illeti. Ezt az előállító, illetve amennyiben – ez is új vonás –, a dokumentumot nem az országban készítették, a kiadó köteles eljuttatni a könyvtárba. Miután az önkormányzati könyvtárak gyarapításában régi, általánosan elfogadott alapelv, hogy a működésükkel egyidejűleg keletkezett, ún. kurrens dokumentumok beszerzésében teljességre kell törekedni, a kötelezpéldány nélkül ez aligha képzelhető el. E szolgáltatás képezi a bázisát a megyén belüli kurrens tájékoztatásnak is; azaz hézagmentes volta elősegíti a városi, községi, iskolai, egyetemi, múzeumi, egyházi stb. könyvtárak helyismereti gyűjteményeinek folyamatos építését is. Komoly gond, hogy a valóságban a kötelezpéldányok beküldése hiányos. Az előző években – noha a korábbi rendelet hatályban volt – feltűnően fellazult a szolgáltatási fegyelem; a nyomdák, kiadók elég nagy hányada teljesen figyelmen kívül hagyta a rendelkezést vagy nem is szerzett róla tudomást. A megyei könyvtárak az 1998-as rendeletben ismételtlen megkapták azt a jogot, hogy a megyében felügyeljék, ellenőrizzék a kötelezpéldány szolgáltatást; a cégbírószági iratokba is betekinhetnek annak érdekében, hogy a dokumentum-előállítással foglalkozó vállalkozásokat számba vegyék. A rendeletről és büntető szankcióiról tájékoztató körleveleknek volt is némi hatása, de igazi áttörés egyelőre nem történt. Tapasztalataink szerint különösen nehéz a helyi lapok felderítése és a megyei könyvtárat illető példányok beszerzése. A könyvekkel valamivel jobb a helyzet. Az előállítók számára szokatlan a hangzó-képes dokumentumok, azaz a hangfelvételek és a videokazetták beszerzésénél a kényes szerep. Több évtizedes gyakorlat mondatja velünk: e téren is sokat segíthet a személyes összeköttetés. Eddig is köszönettel tartozunk azoknak a honismereti aktivistáknak, akik közreműködtek a helyi dokumentumok felkutatásában és megszerzésében. Továbbra is szeretnénk a segítségüket kérni. Talán nem túlzás azt állítani: közös cél szolgálunk, érdekeink megegyeznek. A könyvtár megbízható gyűjtőhelye a helyismereti dokumentumoknak, a nyilvánosság révén ott bármikor hozzáférhetőek, ennél fogva a honismereti mozgalom akciói, résztvevői is bizony számíthatnak a gyűjteményekre és szolgáltatásainkra.

Bényei Miklós

A Lakatos Demeter csángó költő nevét viselő Egyesület (1011 Bp. Corvin tér 8.) az 1996-ban elfogadott adózási törvény értelmében az 1998. évi állampolgári adó 1%-ból 37 556 Ft támogatást kapott, amit Erdélyben tanuló csángó diákok támogatására fordítottunk. Egyesületünk köszönetet mond mindazoknak, akik adófelajánlásukkal segítették alapszabályunkban megfogalmazott céljaink megvalósítását.

A következő esztendőben ezek közül a diákok közül minél többet szeretnénk a nyár folyamán Magyarországra hozni, hogy az államalapításhoz és a kereszténység felvételéhez kapcsolódó emlékhelyek meglátogatásával bekapcsolódhassanak az ezredforduló magyarságának nagy közös ünnepébe. Ehhez továbbra is szükségünk lesz az Ön támogatására, ezért kérjük, hogy az adóhatóságához küldött nyilatkozatán kedvezményezettként a Lakatos Demeter Egyesületet szíveskedjék megjelölni. Adószámunk: 18042852-1-43.

Segítségét és támogatását előre is nagyon köszöni

a Lakatos Demeter Egyesületet